

Butlletí del Consell General

Núm. 25/2014

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2014

SUMARI

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Pròrroga al termini per a la presentació d'esmenes al
Projecte de llei d'ajuts a l'estudi. pàg. 2

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.2.2 Proposicions de llei qualificada

Publicació del criteri del Govern relatiu a la
Proposició de llei qualificada de protecció civil als
drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge.
pàg. 2

2- PROCEDIMENT LEGISLATIU COMÚ

2.1 Projectes de llei

Edicte

La Sindicatura, en reunió tinguda el dia 14 d'abril del 2014, exercint les atribucions que li confereix l'article 80 del Reglament del Consell General, ha acordat a demanda de la M. I. Sra. Sílvia Eloïsa Bonet Perot, consellera general del Grup Parlamentari Mixt, prorrogar el termini per a la presentació d'esmenes al **Projecte de llei d'ajuts a l'estudi**. El nou termini finalitza el dia 2 de maig del 2014, a les 13.30h.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

3- PROCEDIMENTS ESPECIALS

3.2.2 Proposicions de llei qualificada

Edicte

El síndic general, d'acord amb les previsions de l'article 90 del Reglament del Consell General,

Disposa

Publicar el criteri del Govern relatiu a la **Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge**.

Tot el que es fa públic per a general coneixement i efectes.

Casa de la Vall, 14 d'abril del 2014

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Criteri del Govern relatiu a la Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge

El Govern ha examinat la Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, presentada pel M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, president del Grup Parlamentari Demòcrata i, d'acord amb el que disposa l'article 103.2 del Reglament del Consell

General, manifesta el seu criteri sobre la proposició de llei esmentada basant-se en les següents;

Consideracions

El Govern valora molt positivament aquesta iniciativa legislativa, adreçada a dotar l'ordenament jurídic d'una norma clara, completa i precisa que ha de permetre una protecció adequada, en l'àmbit civil, dels drets a la intimitat, l'honor i la pròpia imatge, que la Constitució eleva al rang de drets fonamentals de la persona.

L'article 14 de la norma suprema disposa que *“Es garanteix el dret a la intimitat, a l'honor, i a la pròpia imatge. Tothom té dret a ésser protegit per les lleis contra les intromissions il·legítimes en la seva vida privada i familiar”*.

Actualment, si bé la protecció referida pot trobar empara a través de l'exercici d'accions distintes, no és menys cert que, en un nombre de supòsits important, els mecanismes que ofereix el nostre ordenament jurídic no permeten garantir que aquesta protecció sigui integral o omnicomprensiva, de forma coetània en el temps.

En efecte, malgrat els drets reconeguts a l'article 14 de la Constitució són susceptibles de tutela judicial per mitjà del procediment urgent i preferent previst a l'article 41.1 de la norma esmentada, desenvolupat pels articles 15 al 19 de la Llei transitòria de procediments judicials, del 21 de desembre del 1993, aquest procediment té per objecte garantir el seu respecte i cessar la situació il·legítima, però no permet obtenir cap rescabament pels perjudicis soferts com a conseqüència de la vulneració dels drets, la qual cosa obliga a endegar un nou procediment judicial per obtenir la satisfacció deguda i íntegra dels interessos legítims de la persona que pateix la intromissió.

Altrament, el Codi penal tipifica com a delictes determinades conductes que atempten contra els drets a la intimitat, l'honor i la pròpia imatge, però els principis de mínima intervenció i de subsidiarietat que regeixen en matèria penal limiten en gran mesura l'aplicació efectiva de la norma penal per respondre davant de determinades conductes, que, amb menor intensitat, suposen una intromissió il·legítima i efectiva dels drets esmentats.

La Proposició de llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge permet superar aquestes limitacions, oferint als ciutadans i als òrgans judicials un marc jurídic clar i amb les garanties escaients per a totes les parts interessades, tot preveient mecanismes de protecció desvinculats de la jurisdicció ordinària que han de permetre una reparació ràpida i satisfactòria de la lesió eventualment produïda.

El capítol primer es divideix en dues seccions, la primera de les quals delimita de forma clara que la protecció dels drets que ens ocupen correspon a la jurisdicció civil, respectant l'autonomia del dret penal en relació amb la valoració de la conducta concreta quan tingui caràcter delictiu, però determinant, de manera molt encertada, un únic règim de fixació de la responsabilitat civil. D'altra banda, configura els drets a la intimitat, l'honor i la pròpia imatge com a irrenunciables, inalienables i imprescriptibles, de conformitat amb el que disposa l'article 4 de la Constitució i el rang de dret fonamental que els confereix. També preveu la nul·litat de la renúncia a la protecció legal enfront d'intromissions il·legítimes, dotant, però, d'entitat substantiva al consentiment o a l'autorització i introduint el concepte d'intromissió justificada. La secció primera clou amb un article de definicions, especialment encertat, que precisa conceptes com el control editorial, l'operador de mitjà de comunicació o el prestador de serveis d'intermediació que, arran de la globalització i expansió dels mitjans de difusió de la informació i de l'accés i interacció de la població amb els mateixos, han adquirit un gran protagonisme en els darrers temps.

La secció segona defineix el concepte d'intromissió il·legítima i determina els supòsits en els quals aquesta intromissió es troba justificada. El Govern considera positiva la regulació específica que conté la norma en relació amb les intromissions justificades en el marc de la llibertat d'informació i del dret a la pròpia imatge, atès que, en el primer cas, estableix clarament les regles de ponderació que ha de prendre en consideració l'òrgan judicial per qualificar la legitimació o no de la intromissió produïda i, en el segon supòsit, dota de legitimació casuístiques concretes que no afecten al nucli dur del dret constitucional protegit. Les disposicions que contempla la norma en aquest sentit són adequades i permeten una interpretació coherent des d'una perspectiva sistemàtica, si bé es constata l'absència de regulació de l'autorització, malgrat aquest concepte es contempla, amb anterioritat i juntament amb el consentiment, en la secció primera del capítol. En definitiva, es pot inferir que l'autorització s'equipara, a tots els efectes, al consentiment, però convindria precisar-ho expressament en la secció segona als efectes d'esvair dificultats interpretatives.

El capítol segon suposa un gran avenç en el desenvolupament del mandat de protecció que estableix la Constitució. En aquest sentit, el reconeixement dels drets de rèplica i rectificació, la determinació del procés que s'ha de seguir per al seu exercici i les obligacions que la norma imposa en relació amb aquest exercici als operadors de mitjans de comunicació o a qualsevol altre proveïdor de

continguts, ha de permetre a la persona afectada obtenir, en molts casos, una reparació immediata de la lesió produïda sense haver d'instar accions judicials, i, al mateix temps, de forma residual, afavorir un exercici professional del dret a la informació de major qualitat.

També es regulen convenientment les accions judicials a l'abast de la part afectada, i es resol correctament, en termes generals, la interacció entre aquestes accions i els drets de rèplica i rectificació abans exposats. Nogensmenys, es constaten certes mancances en el tancament interpretatiu de la norma, en relació amb la mesura cautelar consistent en demanar al batlle que ordeni l'exercici del dret de rèplica, dins del termini de quaranta-vuit hores des que l'afectat ha tingut coneixement del refús, per part de l'operador de mitjans de comunicació o proveïdor de continguts en aquest sentit. En efecte, tenint en compte que el dret de rèplica es configura també com una petició última exercitada davant de l'òrgan judicial, la seva adopció com a mesura cautelar pot suposar l'estimació anticipada d'aquesta petició, motiu pel qual l'òrgan judicial pot perjudicar el fons de la controvèrsia i, alhora, el procediment pot quedar sense objecte. D'un altre costat, atès que el dret de rectificació no es pot exercir quan s'hagi exercit el dret de rèplica, i el dret de rectificació pot constituir, una vegada més, la pretensió última exercitada davant de l'òrgan judicial, l'adopció de la mesura cautelar que s'ha esmentat pot comportar que la pretensió referida al dret de rectificació decaigui. En tot cas, si bé les diferents disposicions de la norma han de permetre donar una resposta coherent a aquestes qüestions per part de l'òrgan judicial, convindria precisar expressament la incidència que té l'adopció de la mesura cautelar esmentada en relació amb les pretensions de fons relatives al dret de rèplica i al dret de rectificació.

El capítol tercer estableix en la seva secció primera, amb caràcter general, la responsabilitat de la persona física o jurídica que duu a terme l'expressió o actuació constitutiva d'una intromissió il·legítima, i preveu un règim de solidaritat que vincula als operadors que permeten la publicació de l'expressió o informació considerada com a il·lícita. Aquesta responsabilitat, que es configura com a quasi-objectiva, és un mecanisme especialment adequat per evitar supòsits de manca de possibilitat d'atribució d'aquesta responsabilitat que, amb la normativa actual, es poden arribar a produir amb una certa facilitat. Alhora, no suposa la imposició d'obligacions especialment costoses o de difícil compliment per part dels mitjans de comunicació televisius, radiofònics i de premsa, la qual cosa permet assolir un equilibri entre aquestes obligacions i els interessos personalíssims protegits.

La secció segona inclou la regulació de l'actuació dels prestadors de serveis, separada de la responsabilitat dels autors directes de la intromissió il·legítima, sense incloure els prestadors en el règim de solidaritat esmentat anteriorment. Aquesta especificitat és encertada, ateses les diferències substancials que existeixen en la dinàmica d'actuació dels uns i els altres. Tanmateix, això no ha de ser obstacle per tal de facilitar a les persones afectades els mecanismes de protecció front a aquells prestadors de serveis i, en aquest sentit, la norma opta per un procediment de notificació, retirada i reposició, ben detallat i de fàcil comprensió, quin corollari és la determinació de la responsabilitat del prestador de serveis quan aquest, malgrat tenir coneixement de la il·licitud d'una intromissió, no actuï en conseqüència.

En consideració del que ha estat exposat, i tenint en compte que aquesta iniciativa legislativa ofereix un marc normatiu necessari, complet i sistemàtic per donar compliment al mandat constitucional de protecció dels drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge, i que el seu contingut resol convenientment les qüestions i problemàtiques es pretenen regular, amb independència de què algunes de les seves disposicions puguin ser mínimament precisades o millorades als efectes d'una seguretat jurídica més gran, tal com es detalla anteriorment, el criteri del Govern a la Proposició de la llei qualificada de protecció civil als drets a la intimitat, a l'honor i a la pròpia imatge és positiu.

Andorra la Vella, 9 d'abril del 2014